

ΕΝΑ ΠΟΤΑΜΙ ΜΟΝΑΧΑ...

Ένα μονάχα, ένα μικρό ποτάμι τα χωρίζει...
Τα χωρίζει ένα ποτάμι, που λίγο να σηκώσουν τα παντολανάκια τους, θάν το περάσουν...

Στή μιὰ μεριά, κάτω από ένα γέφυρο πλατάνι, κάμ-
ποια ελληνόπουλα, γλεντάνε, τραγουδώντας πάνω
στην κούνια...

Τραγουδάνε το «ὁ λυγερόν και κοπιερόν σπαθί
μοι», το «μαυρὸ εἶν' ἡ νύχτα στὰ βουνά» καὶ μύρια
ἄλλα πατριωτικά τραγούδια, που τᾶχανε μάθει στο
σκολιό τους...

Στὴν ἄλλη μεριά, κάμποσα τουρκόπουλα, με τὰ
κόκκινα φεσάκια τους, ξυπόλητα, με τὰ μεγάλα μαύ-
ρα μάτια, που τᾶχουνε ορθάνοιχτο, κοιτάζοντας τὴν
ταχυρότατα πηδία που τραγουδάνε καὶ προδίνουν τὴ
λοχτιάρα πᾶχουν, τὰ τουρκόπουλα, με τὰ κόκκινα φε-
σάκια...

—Λέλο, γὰ κοιτάξε κείνο τὸ τουρκάκι, που μᾶς
κοιτάζει... Δὲ μοιάζει τὸ σκυλάκι τῆς θειᾶς σου...

—'Αμ' ἀφοῦ εἶναι «σκυλιά» βέβαια, θὰ μοιάζει με
σκυλί... εἶπε ὁ Λέλος.

—Νὰν τοὺς φωνάξουμε νὰ παίξουμε λίγο;

—Τί ἔκανε, λέει; Νὰ παίξουμε με τουρκολάδες;

Τρελάθηκαν; Εἶπε πάλι ὁ Λέλος καὶ ξανάρχισε τὸ
τραγούδι τού, που γὰ λίγο τᾶχε πάψει...

—Γιουσούφ, ποῦ κατεβαίνεις τὰ βράχια;

—Νά, θὰ πάω νὰ δῶ ἀπὸ κοντὰ τὰ παιδιὰ ποὶ
παίζουν...

—Νᾶρθεις ἐδῶ γλήγορα, ἔκανε ἡ ἀδερφή του, ποὶ
εἶτανε μεγαλύτερή του στὰ χρόνια...

Κι ὁ μικρὸς Γιουσούφ, σκοτίζοντας λίγο τὴν πεν-
τα, ἄρχισε τώρα νὰνεβοῖναι κοκκιωμένος, μὰ πο-
λὺ κακοποιημένος, τὰ βράχια τῆς ἀκροποταμιάς... Μὰ
μόλις ἔφτασε στᾶλλα τουρκόπουλα, ἕνα χαστούκι τὸν
ἀποδέχτηκε... Εἶτανε δομένο ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο
παιδί τῆς παρέας, ἀπ' τὸ Μεμέτ, ἕνα παιδί ὡς δώδε-
κα χρονῶ, μ' ἀνοιχτὰ τὰ ἡλιοκαμμένα στήθια του...

—Μωρέ, με τοὺς γκισούρηδες θὰ πᾶς νὰ παίξεις;
Λέν ἄκουσες ἡ μάνα σου τί μᾶς εἶπε; Λέν εἶπε νὰ
μὴν πᾶμε μαζὺ τοὺς νὰ παίξουμε γιατί θὰ μᾶς δείρει...

Ἀλλὰ ὁ μικρὸς Γιουσούφ, κλαίγοντας, τράβηξε γιὰ
τὸ σπίτι του, φωνάζοντας στὴ μάνα του:

—Ἀνιάά, Μεμετ μπανὰ βουρντοῦτοῦ...

Ένα μονάχα, ένα μικρό ποτάμι τα χωρίζει...
Τα χωρίζει ένα ποτάμι, που λίγο να σηκώσουν
τα παντολανάκια τους, θάν το περάσουν...

Πέριγγο, 15.5.921.

Πέτρος Μπεφάνης

ΤΟ ΠΟΥΡΓΚΑΤΟΡΙΟ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ

Ἡ σελίδα αὐτή, ἀφιερωμένη ἀποκλειστικά στοὺς νέους, τοὺς πρωτό-
βγαλτους, θὰ εἶναι, νὰ ποῦμε, τὸ Πουργκατόριο που θὰ παίρνουνε σ'
αὐτὸ ὅσοι νέοι δείχνουνε πὼς κατὰ ἔχουνε νὰ ποῦνε σήμερκαὶ κατὰ κα-
λύτερο σίγουρα αὐριο.

ΣΤΗΝ ΙΔΕΑ

Σ' ἐρημιὰ ἄγρια πλανήθηκα—τῆς ζωῆς στρατοκόπος,
Κουρυσμένος κι ἀδύνατος· ξερός κ' ἔρμος ὁ τόπος.
Μεσημέρι· τὰ χεῖλη μου τὸ λιποῦρι ἔχει ψήσει.
Καὶ τὴ δίψα δὲ βρίσκειται μιὰ πηγὴ γιὰ νὰ σβήσει.
Ξάφνου μπρὸς μου Ἐσὺ πρόβαλες, μέσ στ' ἀπὸ μεση-
(μέρι,

Καὶ με πήρες—ὦ ἀξέχαστη καλοσύνη—ἀπ' τὸ χεῖρ,
Κι ἀπὸ κρύφιο μ' ὀδήγησες καὶ στενὸ μονοπάτι
Σὲ μικρὸ ἕνα δροσότοπο σὲ πηγὴ μιὰ δροσάτη,
Καὶ τὰ χεῖρά σου γμάμισες με νερὸ ἀπ' τὴν ἀνάδρα,
Δροσερό, καὶ τὰ κέλλησες στῶ χεῖλῶ μου τὴ λάδρα.
Κι ὡς ἀντίκριζα, πίνοντας, τῶ μορτῶ σου τὴ φλόγα,
Καὶ τὰ χεῖρά σου ὡς μύριζα—μοσκομύριστα ρῖδα,—
Ἄλλη οὐσί μου φάνηκε τὸ νερὸ που εἶχε πάσει,
Κ' εὐωδιὰ ροδοστάλοχτη, κ' εἶχε γίνει νεχτάρι...
Κι ἀφοῦ ἀχόρταγα ρούφηξα τὴ δροσιά, καὶ ξανάδρα
Τὴ ζωὴ καὶ τὴ δύναμη καὶ μοῦ σβήστηκε ἡ λάδρα,
Στὰ χεράκια Σου ἀπόθεσα μ' ἕνα αἰθέριο φίλμ μου
—Ὁ πεντάμορφη Ἰδέα μου—πλερωμὴ τὴν ψυχὴ μου.

Παντελής Μαρτίνος

Ο ΚΛΗΡΩΤΟΣ

Ἀποφασίσανε νὰ πάει τὴν ἄλλη μέρα στὴ Λάρσα
γιὰ νὰ παρουσιαστεῖ. Θὰ τὸν συντρόφευε μάλιστα
κι ὁ πατέρας του. Κεῖνὴ τὴ μέρα τὸ σπίτι παρουνί-
σζε ὕψη μελαχολικὴ ὅσο καμὰ φορὰ. Ἀφοῦ γάγανε
τὸ βράδι, ἡ καλύτερα θάλεγα ἀφοῦ κατεβάσανε κάμ-
ποσες μπουκιές, — ποῖός εἶχε ὄρεξη γιὰ φαγί, —
ἀρχίσανε νὰ συζητοῦνε γιὰ τὸ κερτανο ταξίδι. Τὰ
μικρότερα ἀδερφάκια του δὲν εἶχανε καταλάβει ὡς
τὴν ὥρα τίποτα γι' αὐτὸ παίζανε ξένοιστα. Σὰν ἔ-
κουσαν ὅμως νὰ μιλᾶνε οἱ μεγάλοι γιὰ τὴν ὥρα που
φεύγει τὸ τραῖνο, τότες, σὰ νὰ καταλάβαινε κατὰ καὶ
παίγανε τὰ παιχνίδια. Τὸ Νικάνι, ὅπως λέγανε τὸ Βε-
νιμλὴν τοῦ σπιτιοῦ χαθευτικά, με παιδικὴ ἀφέλεια,
που μπορεί νὰ συγκινήσει καὶ τὸν πιὸ σκληρὸ κι ἀ-
διάφορο ρεαλιστὴ, ρώτησε:

—Πότε θὰ φύγει τὸ ταῖνο, μαμάκα;...

Ἐημέρωνε Κυριακὴ. Ἀπὸ τίς τέσσερις εἶτανε στὸ
πόδι, γιατί στὶς πέντε καὶ τέταρτο ἔφευγε τὸ τραῖνο.
Ὁ κληρωτὸς, ἀφοῦ ἀποχαρῆθηκε τὴ μάνα του φέ-
ρεται καὶ χαρὴς συγκινήσεως που προξενοῦν ἀπὸ τὴν
ἐκείνη καὶ ἄλλων τῶν μικρῶν του ἀδερφάκων...